

Ved Hjælp af Præmieforhøjelsen har Selskabet oparbejdet en Reserve, som i Bygningsafdelingen pr. 1. Januar 1946 androg 633 434 Kr. og i Løsøreafdelingen 548 859 Kr.

Da Basisformuen pr. 1. Januar 1939 imidlertid kun androg henholdsvis 214 270 Kr. og 153 875 Kr., kommer Selskabet efter Lovforslaget ud for en saa haardhændet Behandling, at det ikke er for stærkt udtrykt at betegne Forholdet som katastrofalt i Forhold til de konkurrerende hovedsagelig meget ældre Selskaber, der i 1939 havde en betydelig større Basisformue. Som Eksempel skal nævnes, at Den almindelige Brandforsikring af sin Slutformue paa 58,5 Mill. Kr. kun skal betalle ca. 10 pCt. af Slutformuen, Københavns Brandforsikring med Slutformue 16 Mill. Kr. ligeledes ca. 12 pCt., Købstædernes Brandforsikring med Slutformue 23,3 Mill. Kr. kun 4 pCt., Østifternes Brandforsikring med Slutformue 7,3 Mill. Kr. ca. 10 pCt.

Det Beløb, „Vermund“ skal svare efter Lovforslaget, andrager til Sammenligning ca. 30 pCt. af Slutformuen for Bygningsafdelingens Vedkommende og 35 pCt. for Løsøreafdelingen. Med andre Ord har „Vermund“ for Halvdelen af Formuestigningens Vedkommende kun været Skatteopkræver i de Aar, der er gaaet siden 1939, og vil i Konkurrenceforhold blive sat stærkt tilbage eller maaske klarere udtrykt saaledes: blive svækket i saa høj Grad i Konkurrenceforholdet, at enhver Mulighed for at komme paa lige Fod med de øvrige omtalte Selskaber bliver skudt saa langt ud i Fremtiden, at en yderligere Kamp for Opnaaelse heraf faktisk synes haabløs.

Naar Finansministeren udtrykkelig har fremhævet ved Forslagets Forelæggelse, at det ikke er en Straffelov, maa vi mene, at der maa findes Udveje eventuelt i Forslagets § 43 til at vedtage en Dispensation i Tilfælde af, at Lovforslaget bliver vedtaget.

Havde Selskabet ikke forhøjet sin Præmie med 20 pCt., vilde der i Realiteten kun have foreligget et Driftsoverskud af meget beskedent Omfang for de Aar, der omfattes af Lovforslaget.

Vi gør endvidere opmærksom paa, at den i Vedtægtsbestemmelsen foreskrevne Minimumsgrænse for Dispositionsfondens (2 pro mille af Forsikringsmassen) endnu ikke er naaet.

Lignende Forhold som ovenfor anført gør sig gældende for saavel Husmandsbrandkassens som Jydsk Brandforsikrings Vedkommende, og vi er underrettet om, at der ogsaa fra disse Selskaber sker Henvendelse til Udvalget.

Det skal bemærkes, at der ved Opsamling af disse Fonds ikke er Tale om Formue i almindelig Forstand, men kun om Henlæggelse med det Formaal at gøre Præmieopkrævningen saa jævn som mulig over en Aarrække. Med andre Ord kun om en Forskudsindbetaling af Præmier fra Medlemmernes Side, og lidet rimeligt findes det, at Forsikringstagere, der indtræder som Medlemmer af et af de tre sidstnævnte Selskaber, skal beskattes i højere Grad end dem, der lader sig forsikre andetsteds.

Skal Paaligningen af Bøengangsskatten praktiseres som forudsat i Lovforslaget, vil det i dette specielle Tilfælde betyde, at de rige bliver endnu rigere og de fattige endnu fattigere i det indbyrdes Kapitalforhold.

Med Højagtelse

Dansk Brandforsikrings-selskab »Vermund«
af 1904.

F. Thybo.